

Một Ngày Dành Cho Mẹ

Miên Thụy

Cho ngày Moederdag

Dur định đi thăm lại vườn hoa Keukenhof vào tháng tư của tôi cũng bị trật đường rầy vì năm nay cái lạnh mùa đông kéo dài . Nền trời đã sang xuân rồi mà thời tiết vẫn còn lạnh chưa thấy hơi ấm mùa Xuân, trời tháng tư còn âm u có khi mưa cả ngày . Tầm vé vào cửa Keukenhof đã mua sẵn từ lâu vẫn còn nằm y nguyên trong sắc tay đi làm của tôi , thôi đành vất đi vì đã quá thời gian gia hạn . Cách đây mười hôm nhận được email báo tin của chị Bảy VDN sẽ sang thăm vườn hoa Keukenhof rất vội vã chỉ vốn vẹn một ngày ..

Chị cho biết , chỉ có một đêm ngủ khách sạn gần đó để sáng hôm sau đi Keukenhof cho tiện . Lần này chị lại đi chung với đám bạn già của chị nên khó mà ghé thăm tôi được , nhớ không lầm thì ngày chị ghé qua thăm vườn hoa Keukenhof vào cuối tuần rồi trúng ngày mưa rỉ rả từ sáng đến tối mịt . Tôi cũng chưa hỏi lại chị xem ngày hôm ấy chị đi chơi ra sao nữa vì hôm đó tôi cũng bận không rảnh để bay lên tận nơi mà đi cùng chị .

Như mọi năm tới ngày Moederdag , các con dành cho tôi ưu tiên chọn nơi để đi chơi hay làm gì đó trọn ngày mà tôi thích . Vì ngày này các con thường dành trọn vẹn cho tôi .

Đi chơi nơi nào mà có hoa đẹp và cảnh vật thiên nhiên là tôi thích nhất nên tôi trả lời gọn lỏn với chúng . *Mẹ thích đi Keukenhof* , nhưng chúng lại không có cái thú vào bên trong đi dạo vòng quanh xem hoa như tôi mà chỉ thích tới đó mượn xe đạp chạy vòng ngoài ngắm cảnh thú vị hơn . Tôi thứ bảy nhận được sms của J thẳng nhóc lớn qua mobiel

Ngày mai mẹ lên con 11 giờ, mình ăn sáng rồi đi Chủ nhật tôi và bé XH lên nhà thằng J buổi sáng, đã thấy con bé D cũng có mặt nơi đó từ sớm rồi, chúng đang lui cui làm bánh mì cho buổi ăn trưa, sau đó chúng tôi mới ra xa để lên đường. Lần đi chơi này thiếu thằng Jan và con bạn gái của nó, vì chúng đang đi nghỉ hè ở một nơi xa. Riêng thằng Maron bạn con D nhà tôi hẹn chờ chúng tôi tại cổng đơn Keukenhof vì nhóc này đi thẳng xe lên đó chứ không ghé đi chung.

Hôm nay thời tiết khô ráo hơn ngày qua không mưa nhưng thiếu ánh nắng mà gió thổi quần quật có lúc rít lên đến rợn người. Chúng tôi đến nơi nhưng phải mất gần 10 phút để tìm parking gần chỗ mượn xe đạp cho tiện, tôi đang nghĩ bụng **gió thổi như hôm nay mà trời lại không nắng chắc đạp xe kể này thọc xì dầu luôn quá**. Thằng J như biết ý khi thấy tôi ngần ngại nó hỏi ngay *..* Mẹ! có đạp nổi không?!** Tôi đáp gọn lỏn **Dư sức mà**. Tôi chọn chiếc xe với cái yên xe thấp nhất vừa đủ chân chống xuống đất, chạy thử một vòng thấy ngon rơ, nên nhận chiếc màu đen cho tôi. Một đứá mua ngay tờ bản đồ chỉ đường xe đạp chạy vòng quanh khu vực.

Con đường dẫn vòng quanh khu vực trồng hoa tulip lúc thì chạy trên những con đường ngoằn ngoèo, lúc thì ra đường lộ xe chạy, lúc thì lên những con dốc phải xuống xe dẫn bộ, lại có lúc tuột dốc nếu không kịp hãm phanh chắc nhào đầu lạc địa. Đi xe đạp như thế này mà ngắm hoa cũng vui, chỉ khác là thấy ít các loại hoa hơn. Có những mảnh đất trồng hoa Tulip giờ đã tàn chỉ còn lá trơ với những cánh tulip đã đen xẫm vì những cánh hoa đã rụng, nhưng bù lại cảnh thiên nhiên thật đẹp. Lần này chụp cảnh bằng thích, không như năm ngoái mỗi lần chụp cảnh đẹp tôi cứ phải chờ mãi cho đến khi vắng người đi lại mới chụp được. Chạy xe đạp được hơn nửa giờ cứ nghĩ là tôi không tiếp tục được nữa vì gió thổi mạnh vào hai bên tai buốt quá. Có lúc cảm thấy như bị ù tai vì không nghe được. Đã thế vừa đạp xe tôi vừa chụp hình, nên có những lúc suýt lảo đảo xuống dốc mấy lần. Đạp vừa đúng một vòng quanh vòng đai khu vực Keukenhof cũng vừa thấm mệt, hai ống chân của tôi tưởng quy, nhìn qua bọn trẻ thấy mà ham, chúng vừa đi vừa cười rả rích. Trả lại những chiếc xe đạp đã mượn cho chủ xe, chúng tôi lội bộ ra sau parking để lấy xe chạy về hướng Rotterdam lại, trời đã ngã về chiều.

Xe chạy đã về lại trung tâm thành phố Rotterdam lúc nào tôi cũng không hay, chỉ biết là khi mở choàng mắt đã thấy xe rẽ vào parking gần những quán ăn và phòng triển lãm tranh, tất cả hình chụp thật sống động qua những ống kính với các tay nghề không mấy nổi tiếng nhưng thật sắc xảo. Sau đó bọn trẻ đưa tôi vào quán ăn có thực đơn với những món ăn Việt thuần túy, quán này đã đổi chủ hai lần. Tuy quán mang tên Việt Nam và có món ăn VN nhưng chủ trước lại là người Thái nên món ăn cũng lai Thái cũng nhiều, tôi nhớ có lần vào đây gọi tô bún bò huế mà đành nhắm mắt nuốt cho xong vì mùi vị chẳng Huế tí nào. Hôm nay hy vọng đổi chủ mới chắc ngon hơn.

Quán trang trí hơi khác xưa một chút, với nón lá treo tường và vài tranh ảnh mang nhiều nét quê hương. Nhìn thấy chefcook đứng bếp mặt mày còn trẻ măng, đoán thì cậu bé cỡ tuổi con tôi, thấy cậu bé thoăn thoắt làm việc và miệng cười mồm chi khi thấy tôi. Có lẽ cậu bé đoán người đồng hương, tôi ra dấu chào cậu như thăm cho cậu biết tôi cũng là người VN chứ không phải tàu chệt hay Thái gì đâu nghen. Ở Hoà Lan vấn đề thuê má khó khăn hơn nên việc tạo dựng nên một cơ sở làm ăn như bên Mỹ không phải dễ. Tính đến hôm nay cả nước Hoà Lan này chưa đến 10 cái nhà hàng chính thức làm ăn lâu dài. Nhìn tấm thực đơn từ đầu chí cuối toàn món ăn VN nên tôi tin chắc lần này những món ăn mới thật sự do người Việt nấu. Lướt qua lướt lại, món tôi chọn vẫn là *phở* mặc dù món này tôi thường nấu ở nhà khi các con đến chơi. Đúng là món ăn quốc hồn quốc túy, nên lúc nào cũng ăn được và đương nhiên hôm nay sẽ ngon hơn vì hôm nay tôi được các con nhớ đến và đã cho tôi trọn một ngày vui.

Nhìn thấy mấy nhóc ăn cũng ngon lành vì chọn được quán ăn thay vì như mọi lần chúng thường kéo nhau vào nhà hàng Newyork cũng gần đó mỗi khi có dịp đi ăn bên ngoài. Cô bé chạy bàn là người Hoa rất trẻ tháo vát, miệng lúc nào cũng tươi mỗi khi có khách bước vào quán ăn. Tôi cũng chỉ mong sao cái quán này làm ăn lâu dài hơn để còn nhiều dịp khác ghé lại. Chúng tôi chia tay nhau sau đó, vì trước khi đến quán này con bé út nhà tôi rớt nhỏ vào tai tôi* *chút nữa ăn xong con muốn về liền, mai con còn làm examen* *

Cảm ơn các con đã dành trọn cho tôi một ngày Moederdag , một ngày tôi sống với các con trong niềm sung sướng khi biết rằng con vẫn luôn nghĩ về Mẹ và bao giờ chỗ đứng của Mẹ khó ai mà thay thế được trong tâm hồn con trẻ . Chắc chẳng bao giờ các con đành lòng quên tôi một góc trời bơ vơ nơi xứ lạ quê người

Miên Thụy
11Mei 10